

Recensie *Bang voor spoken?*, samenstelling Finn Audenaert

Flaptekst: We zijn allemaal helden. Maar hoe vergaat het ons als de klok middernacht slaat en er spoken opduiken?

Achtentwintig auteurs trekken alle registers open. Of het nu gaat om een vuurjapon op de Canarische Eilanden of luidruchtige fantoomburen, iedereen moet de vraag beantwoorden:

'Ben je bang voor spoken?'

Recensie: van Poespa Producties kreeg ik deze bundel ter recensie toegezonden, waarvoor hartelijk dank!

Toen het verzoek binnenkwam om deze bundel Nederlandstalige spookverhalen te recenseren heb ik eerlijk gezegd even getwijfeld. Ik lees normaal nauwelijks bundels, ik hou van lange verhalen waarin ruimte is voor diepgang, karakterontwikkeling en wereldopbouw. Maar omdat ik het leuk vind om wat meer horror in deze groep te bespreken heb ik toch toegezegd. En daar heb ik geen spijt van gekregen!

De bundel is in feite twee boeken in één. Het eerste deel bestaat uit 38 korte spookverhalen van diverse auteurs, alhoewel niet ieder verhaal een spookverhaal is. Er komt ook body horror in voor, bezetenheid, een sprookje, dus het is breder dan alleen het klassieke 'onverklaarbare geluiden en schaduwen'.

Het tweede deel bestaat uit twee essays. Het eerste gaat over spoken in muziek, 'Spooky Songs' van Patrick Van de Wiele. Dit essay vond ik te kort; het bespreekt alleen popmuziek terwijl er in andere genres (ik denk alleen al aan hardrock en metal) zeer veel voorbeelden van spooky songs te vinden zijn. Het tweede is een zeer lijvig essay van Finn Audenaert, 'Het gouden tijdperk van het spookverhaal in de Angelsaksische landen'. Zeer interessant voor de echte spookverhaalnerd (zoals ondergetekende). Finn heeft met dit essay een boek op zich geschreven, een ware geschiedenis van het spookverhaal waarbij hij zelfs literaire kritiek geeft (waar ik dus uit opmaak dat hij de beschreven verhalen zelf gelezen heeft!). Een bron van inspiratie voor 'nog te lezen' spookverhalen.

In de korte verhalen zit er flink wat variatie wat betreft lengte, inhoud en kwaliteit. Sommige verhalen vond ik beter dan andere. Ik kan ze niet allemaal bespreken, dus ik beperk me hier tot de verhalen die er wat mij betreft bovenuit staken:

'Het huis dat zielen las' van Karel Smolders is het eerste verhaal in de bundel en gelijk al een van mijn favorieten. Een gotisch horrorverhaal, gelaagd en bijna poëtisch, dat het midden houdt tussen een spookhuisverhaal en psychologische horror.

'De vuurjapon, een fabel van de Canarische Eilanden' van Tais Teng vond ik meer een animistisch sprookje dan spookverhaal. Desalniettemin heb ik genoten van de sensuele, voor mij vreemde setting; de geuren, kleuren en temperatuur kon ik bijna lijfelijk ervaren.

'Over de rivier' van Guido Eekhaut vond ik een van de vreemdste verhalen in de bundel. Ik kon er niet echt grip op krijgen wat er nou precies aan de hand was. Dat vond ik dan ook de kracht van het verhaal, het liet zoveel open dat het uitnodigde tot zelf speculeren.

'Wolkenzoon' van F.P.G. Camerman gaf me een zeer ongemakkelijk gevoel (wat je natuurlijk wil bij een spookverhaal!) en vond ik erg passend bij de huidige tijdgeest (pun not intended). Een spookverhaal met een vleugje sci-fi.

'De poppenspeler van Durestad' van Mike Jansen laat ons nadenken over keuzes en ons moreel grijze gebied. Klassiek thema, goed geschreven.

'Het Tasmaanse spook' van Johan Klein Haneveld voelde bijna als een paranormaal detectiveverhaal. Intelligent en geëngageerd, het liet mij met een brok in mijn keel achter.

Naast de korte verhalen en de essays wordt de bundel opgesierd door gedichten, haiku's, een spookdiagram en prachtige illustraties van Felix Bosschaert. Ook maakte hij de geweldige cover, die zich het best laat omschrijven als de onheilige liefdesbaby van Bruegel en Lovecraft.

Bang voor spoken? is een mooi verzorgde, goed geredigeerde bundel met genoeg afwisseling om het voor iedereen leuk te houden. Wanneer ik een nieuw verhaal begon was ik steeds nieuwsgierig naar wat dit verhaal nu weer zou brengen. Als een spookhuis waar zich achter iedere gesloten deur een nieuwe bron van heerlijke schrik bevindt. Een aanwinst voor de Nederlandstalige horrorliteratuur.

Mari Cuccureddu